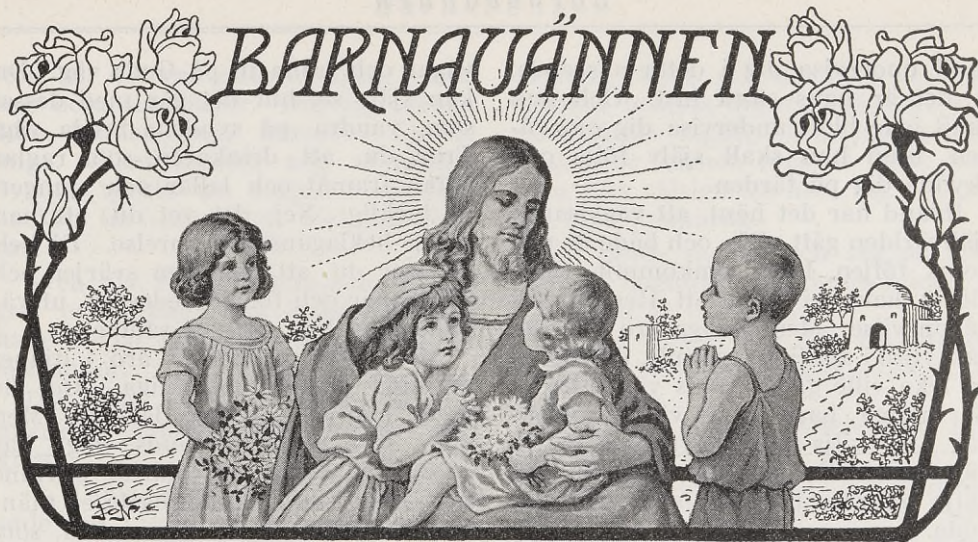

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 29

Den 21 Juli

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

46 årg.

1929

Guds väg — lyckans väg.

Ps. 25: 8—14.

”en vägen måste du gå, vite man”, ropade en ung man i Kongo till mig, ”ifall du utan besvärligheter vill komma fram till byn.” Den väg, han visade, var en god väg, och genom att följa den kom jag lyckligt fram till målet.

När det gäller för oss att vandra genom livet, finns det många vägar att vandra, och vi få så många vägvisare, som säga: Kom med på den här vägen. Här är det så trevligt och här ha vi så många nöjen, som vänta oss under resan. Men det är icke alla vägar, som äro goda vägar, även om de på avstånd synas vara det. Icke heller äro alla vägvisare goda sådana. Man kan lätt råka ut för onda vägvisare, som vilja föra en i fördärv.

För barn och unga gäller det att välja en god väg igenom livet, ty på väljandet av väg hänger ens timliga och eviga välfärd. Och för dem gäller det — såväl som för de äldre — att söka sig en god och trogen vägvisare. Och en bättre, trofastare vägvisare än Herren kunna de aldrig få. Vänd dig till honom, när du skall välja din väg. Han

skall undervisa dig i detta avseende, ty det är hans stora lust. Och han skall icke blott undervisa dig om vägen, utan han skall själv följa och skydda dig på färden.

Ibland har det hänt, att vägvisare i fjällvärlden gått vilse, och både de och deras följen hava omkommit. Men aldrig hava vi hört, att Herren fört någon vilse. Men många äro de, som gått vilse i andligt avseende, därför att de icke ville gå på Guds väg. Det är så många barn, som välja syndens väg. De vilja icke hava Herren till vägvisare. De förakta honom och välja andra vägvisare, som icke äro goda.

Glöm ej, min unge vän, att det endast är en väg, som leder till fullkomlig lycka, och det är Guds väg. På syndens vägar skall du aldrig bliva tillfredsställd. De som svärja, häda, berusa sig med starka drycker och föra ett tygellöst liv, sluta i olycka och fördärv, om de icke lämna dessa

vägar och träda in på Guds väg. Du kan själv se, hur det går med dessa, som vandra på syndens breda väg. Tror du, att drinkaren, som raglar gatan framåt och lallar och sjunger, är lycklig. Nej, det vet du, att han är en beklagansvärd varelse. Ej heller tror du, att den som svärjer och förbannar och för ett sedeslöst, utsvävande liv, har ett gott samvete.

Alla dessa människor äro i djupet av sina hjärtan olyckliga. Det är ingen glädje, som bor därinne. Men den, som vandrar Guds väg, har glädje och fröjd i sitt hjärta. Därinne bor Guds frid. Och det bästa en människa kan få, det är denna frid, som han skänker åt dem, som vandra på hans väg.

Guds väg leder till fullkomlig lycka, ty den vägen slutar i Guds paradis. Dit skall han samla alla dem, som vandra på hans vägar. Där äro lyckan och glädjen bofasta för övrigt. Bliv du en vandrare med Gud.

A. Walder.

En objuden gäst.

(Forts. fr. n:r 28.)

Det var liksom sorgen satt sin stämpel på naturen, och de goda människorna i sina bonade villor gjorde det så ljusst och varmt som möjligt, dock kunde de ej frigöra sig för den ångestkänsla som gick genom världen. Det hade varit ofrid och strid och nu kom sjukdom och farsot över folken.

Knappt något hus blev skonat. Även hos våra vänner kom den hemska gästen, — döden, — för att taga det bästa som fanns, stödet för familjen, den trogne maken och den gode fadern.

Sorgen var gränslös. Siv sörjde ut-sägligt sin gode fosterfar och nu blev

hon ett verkligt stöd för sin mor och syskon vilka voro alldeles tillintetgjorda genom den sorg som drabbat dem.

Det var inte bara den älskade faderns frånfalle som gjorde sorgen så svår. Även ekonomiska bekymmer tillstötte och för Svante, som ännu hade en lång studiebana framför sig, såg det mörkt och bekymmersamt ut.

Per hade fått plats som ingenjör och Märta hade fått ett vikariat som lärarinna.

När värsta sorgen lagt sig, beslöt fru Linde att sälja villan och hyra en våning i staden. Svante ville först ej höra talas därom, men när han för-

stod, att det var enda utvägen, måste han böja sig därför. Det var många kära planer, som korsades för de unga, vilket kändes nog så bittert. Svante tyckte att stugan i vitsippsbacken försvann i ett töcknigt fjärran.

Även Siv fick slå musiken ur hågen och hjälpa sin fostermor, som hade börjat med inackorderingar för lärarinnor.

Det blev ett styvt arbete för Siv, men med glädje arbetade hon för sina kära.

— Tänk, om jag nu inte hade dig, sade fru Linde, då hon efter en arbetsam dag tog sig en stunds vila i skymningen. Siv hade just kommit in med en aptitlig kaffebricka, som hon placerade på ett lågt bord vid soffan.

Hon blev så glad åt de vänliga orden, ty hon visste nu, att hon kunde vara till verklig nytta.

Brasan brann så muntert i kakelugnen och spred sitt dämpade sken över det hemtrevliga rummet. Siv tog fram sitt handarbete och satte sig bekvämt i soffhörnet.

— Det var sant, Siv! Det kom ett brev till dig i förmiddag; det står på mitt skrivbord. —

— Kanske det är från mormor, sade Siv, och hämtade brevet, vars utanskrift hon noga studerade. Hon hade ibland fått brev från de gamla, och själv skrev hon till dem. Ett par gånger hade hon även hälsat på dem i deras stuga utanför staden M.

Siv satte sig framför brasan och läste brevet.

Fru Linde, som låg på soffan, iakttog den unga flickan, där hon nu satt framåtlutad över sitt brev. Hur hade hon inte utvecklats till en intagande ungmö, som med sitt hjärtliga och blida väsen var en verklig prydnad för sin omgivning. Hur väl hon mindes den aftonen, då Svante fann den

objudna gästen, och hur ivrig var han ej att få behålla henne. Nog hade det varit ökade utgifter och många omsorger för barnet, men så hade hon även fört välsignelse med sig, och nu var hon outhärlig.

Siv vände sig om och såg på mor med en högtidlig, undrande blick.

— Vad är det barn?

— Jag förstår det inte riktigt, det måste ju vara ett misstag. Läs, kära mor!

Fru Linde tog brevet och sedan hon läst det slöt hon Siv i sin famn.

— Så har du då inga riktiga anförvanter mer. De gamla ha fått följas åt till ett bättre land. Må de vila i frid. Beträffande den andra delen av brevet så får jag på det hjärtligaste gratulera dig. Vem kunde tro att de gamla hade så mycket efter sig. Du blir ju smått förmögen, och kan du nu få utbilda dig till, vad du har lust. — — —

— Åh, mor! Jag kan ej fatta det själv — — jag, det lilla hittebarnet! — — O, vad jag är glad, nu skall du slippa slita och släpa för andras trevnad. — — Och Svante skall slippa studera på skuld. — —

— Siv! Låt mig tala ett förnuftigt ord med dig. Du är ännu ej myndig och till dess skall din förmyndare sköta dina pengar. — — Tänk också på dig själv en smula, ty när jag är borta en gång, står du så ensam här i världen.

— Åh, det skall dröja länge, länge, men jag skall lyda ditt råd och vara lydig och snäll och tålligt vänta, tills jag själv får bestämma över mitt arv.

Siv höll sitt löfte, arbetade som förut, dock ägnade hon sig mera åt den kära musiken. En duktig tjänarinna hade Siv övertalat sin fostermor att antaga på Sivs bekostnad.

*

(Forts.)

Sorg och tröst.

Ser du en, som gråter
säg ett ord till tröst,
säg att våren kommer
efter kullen höst,
säg att korn, som göm-
mas

skola spira upp på nytt,
när som vinterns dagar
åter sig förbytt.

Ser du en, som böjes
tyngd till jorden ner
sök att lätta bördan! —
Kan du inte mer
gå invid hans sida
stilla, lugnande och god,
kanske kan det åter liva
hopp och mod!

Hör du en, som frågar:
"Varför? Varför?" utan ro,
bed att åt den själen
skänkes barnatro,
tillit till Gud Fader,
tro, att Han gör allting väl,
bed, envar, som kan det, bed för plå-
gad själ!

Kanske att Han gömmer
svaret än en tid
på din tunga fråga,
men Han kan ge frid,
mitt i storm och bränning;
uti glädje byts din sorg
om du i Hans kärlek har din fasta
borg.

ELLA.

Guds omsorg.

Mamma, mamma, hör det knackar!" ropar Allan.

"Vem kan det vara, så här sent på kvällen", undrar Greta och det är nästan så hon skälver av rädsla att det kan vara någon ruskig vandrare, som vill göra dem något ont.

De äro ensamma i kväll, mor och de båda barnen. Far har rest bort och kommer inte hem förrän i morgon.

De bodde en trappa upp och det var på ytterdörren där nere som Allan hört knackningen.

Mor går ut i köket, kikar genom fönstret ned på gården, men ser ingen mänsklig varelse.

Hon går dock ned för trappan, tvekar några minuter, men sätter så nyckeln i låset och öppnar dörren. Vad får hon då se? Jo, i vårkvällens skymning ser hon sin syster Ada stå där, hållande en resväska i handen.

"Men kära du, välkommen, så roligt att få se dig, men varför kommer du så sent och nästan skrämmer oss?" utropar hon.

Nu börja Allan och Greta undra varför mamma dröjer så länge. De komma nedspringande för trappan.

"O, är det moster Ada!" ropar Greta och skyndar sig för att få hälsa på moster.

Kaffepannan sattes på, och om en stund sutto de vid kaffebordet i livligt samspråk. Det var så mycket att fråga om och svara på. Allan ville nödvändigt veta hur morfars hästar mådde. Han hade inte sett dem sen förra sommarn och nu när han snart skulle sluta skolan, ville han så gärna komma till morfar och köra Pälle.

Moster Ada kunde ge besked om, att både hästar, kor, kalvar, grisar och höns frodades och började längta

efter sommaren, när de skulle få ut på grönbete.

Det blev tid för dem alla att gå till vila. "Vi få prata mer i morgon!" sade mor.

Tidigt nästa morgon vaknade barnen och ville visa moster Ada hönsen och Greta var så ivrig att berätta om hur duktiga de voro att värpa.

Så fort moster Ada klätt sig, hade hon ingenting emot att göra en tur ut med sina syskonbarn. Nu bär det iväg ner för trappan med en väldig fart. Moster ska förstås se deras fina kälkbacke, som de åkte ned för i vintras och platsen där i närheten där de plockade så mycket smultron förra sommaren. Ja, de ska även visa källan, där de hämta vatten. De kliva upp på högsta stenen, som finns där, och då se de ut över hela stations-samhället.

"Nej, vet ni, nu är jag så trött av att springa här i backen", säger moster, "så nu tror jag vi sätter oss att vila en stund!"

"Ja, då kan moster berätta någonting för oss", föreslog Greta.

"Ja, ett riktigt äventyr som moster varit med om", tillägger Allan.

"Ja, inte vet jag om det blir något riktigt äventyr, men om ni sätter er här så ska jag försöka berätta om någonting, som jag var med om för några år sen. Jag blev så påmind om det nu, när jag reste genom Stockholm.

Jag skulle resa hemifrån och till Stockholm för att vara hos faster och hjälpa henne ett tag. Jag reste med eftermiddagståget och skulle vara framme kl. 10 på kvällen. Man blir ju alltid trött och olustig av att åka tåg på kvällarna, så jag var glad när jag kom fram till Östra station. Det snöade litet smått och som jag kände

mig litet olustig tyckte jag det skulle vara skönt att få gå. Jag tog därför min resväska och knogade iväg först till Odengatan och bara tänkte att nog skulle jag hitta rätt på Drottninggatan, ty det var dit jag skulle. Jag glömde dock att inte Drottninggatan skär Odengatan utan att Norrtullsgatan tar vid. Jag gick och gick och kunde inte förstå att jag inte kom till min gata. Nu hade jag gått så långt, så jag kom ända till S:t Eriksbron och måste därför vända om.

”Kunde inte moster ha frågat en polis”, invände Allan.

”Jo, det tänkte jag göra, men jag såg inte till någon just då, men kan ni gissa vad jag gjorde då?”

”Moster bad nog Gud hjälpa sig, det gör jag när jag kommer i svårigheter”, sade Greta.

”Alldeles rätt, Greta, jag uppsände en tyst bön till Gud och då fick jag se en äldre herre gå snett över gatan. Jag gick ifatt honom och bad honom

visa mig närmaste vägen till Drottninggatan 50. Ni skulle ha sett så förvånad han såg ut. Han riktigt stirrade på mig. ’Vem ska ni till i det huset?’ När jag nämnde fasters namn blev han ännu mer förvånad, och frågade efter allt möjligt. Nu fick jag förklaringen. Han hade bott hos faster och kände till henne och hade hört talas om hennes släktingar. ’Det är nog bäst ni tar spårvagnen dit’, sade han sedan, och gick med mig till nästa hållplats och betalade biljetten. Vet ni, jag tyckte nästan att den där gamla farbror blev förvandlad till en ängel, som sändes till min hjälp.”

Allan satt tyst och hörde på. Det rörde sig något därinne i hjärtat. Han hade börjat förlora något av sin barnsliga förtröstan till Gud och undrade om Gud brydde sig om oss i våra små vardagliga bestyr. Nu var det som om han på nytt började lita på Guds omsorg om sina barn.

Sylvester.

Ordspråk om mor.

Den som icke vill lyda sin moders ord, får lyda domaren. (Tyskt.)

*

Min mor, alltid min, om rik eller fattig är jag din. (Från Indien.)

*

Den som har en mor, kallar på

henne — den som ingen har saknar henne. (Italien.)

*

En moders bön hämtar rikedom ur havets djup. (Ryskt.)

*

Mors hand är mild till och med då den slår. (Polskt.)

Söndagsskolan i Tabor, Tumba.

I ord och i bild en hälsning vi sänder till söndagsskolbarn i slott och i gränder med önskan att Jesus får vara ert ljus som leder er hem till vår faders hus.

*Gustaf Svensson,
Tabor, Tumba.*

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 28 juli.

SMABARNSAVDELNINGEN.

Noa och arken. 1 Mos. 6:13—22.

Minnesvers: Noa var en rättfärdig man och ostrafflig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa. 1 Mos. 6:9b.

MELLANAVDELNINGEN.

Bön om ett rent hjärta. Ps. 51:3—12.

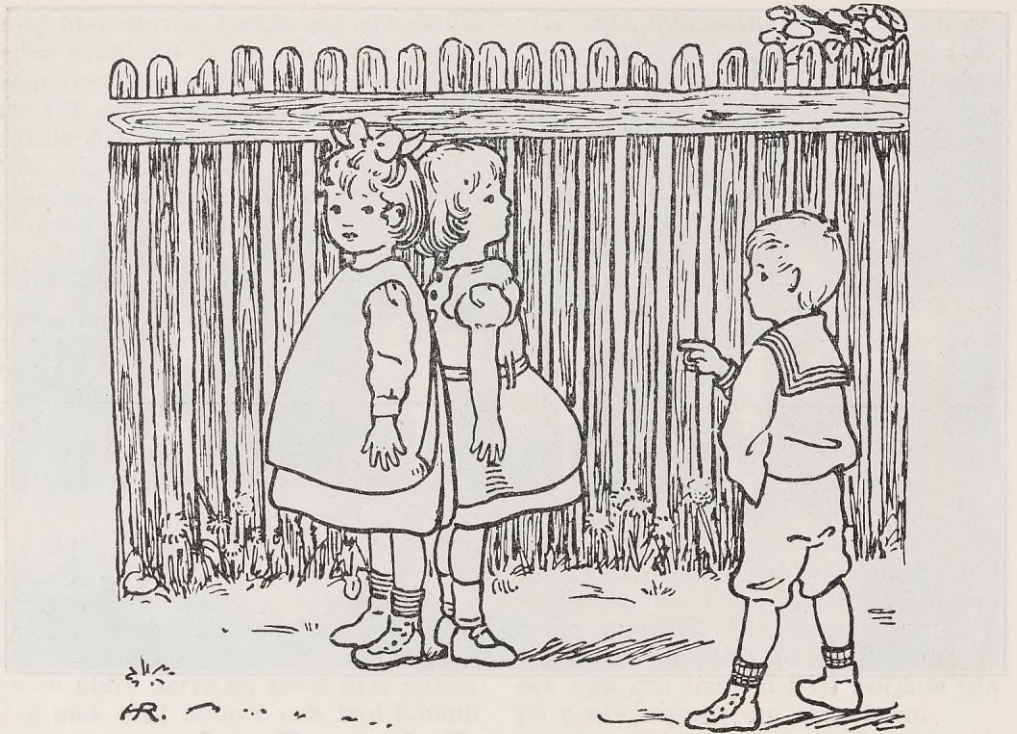
Minnesvers: Säll är den människa, som

Herren icke tillräknar missgärning, och i vilkens ande icke är något svek Ps. 32:2.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Återblick: Luk. 24:44—47.

Minnesvers: Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son. Hebr. 1:1, 2a.

Vem är störst?

Sör våra minsta.

"Kom hit, du Kjell, och titta på
Vem som är störst utav oss två.
Det vill vi gärna veta",
Sa' Ingeborg och Greta.

På ögonblicket kommer Kjell,
Ty han är alltid rar och snäll
Och hjälpa vill han gärna
Båd' ungersven och tärna.

"Då få ni riktigt stilla stå,
Och inte höja er på tå
Ty fusk jag kan ej gilla,
Det slutar alltid illa."

Som raka ljus de töser små
med rygg mot rygg sig ställa då.
Och äro idel öra
Att utgången få höra.

När Kjell dem mätt han säger så:
"Det skiljer föga på er två
Men störst det är du, Greta
Det må ni säkert veta."

S. W.